

CONGREGATIO DE CAUSIS SANCTORUM

MATRITENSIS

Beatificationis et Canonizationis Servae Dei Mariae Guadalupe Ortiz de Landázuri y Fernández de Heredia, Christifidelis Laicae Praelaturae personalis Sanctae Crucis et Operis Dei (1916-1975)

DECRETUM SUPER VIRTUTIBUS

«Hilarem enim datorem diligit Deus» (2 Cor 9, 7).

Dei Serva Maria Guadalupe Ortiz de Landázuri y Fernández de Heredia laeto animo se dedit totam in Dei eiusque Ecclesiae servitium atque divinum amorem fortiter experta est.

Ultima ex quattuor filiis Emmanuelis et Eulogiae, Guadalupe nata est Matriti, in Hispania, die 12 mensis Decembris anno 1916. Pater eius erat praefectus militum, quapropter non semel ab uno in aliud locum translatus est, et ab anno 1927 usque ad annum 1932 in Africa Septentrionali sedem habuit cum uxore et filia Guadalupe, quae scholam frequentabat Religiosorum Societatis Mariae in oppido Tetuan. Dei Serva a pueritia forti et alacri animo praeditam sese praebuit.

Anno 1933 lycaeii studia Matriti complevit seque inscripsit Facultati Chemiae in eiusdem civitatis Universitate. Paulo post initium belli civilis Hispaniae, nempe mense Iulio anno 1936, Servae Dei pater prehensus et capite damnatus est in processu summario. Guadalupe, cum matre sua et fratre, patri solacium afferre potuit ante eius ex pyroballista interneeione eumque iuvavit ut christiano spiritu mortem acciperet. Dei Serva eis ignovit qui patris morti causam dederant.

Bello civili ad finem adducto, Guadalupe studiis diligenter incumbere perrexit, et anno 1941 doctoris gradum adeptam est atque in lycaeo quodam docere coepit. Die 25 mensis Ianuarii anno 1944 ipsa primo novit sanctum Iosephmariam Escrivá, Operis Dei conditorem, quem suae vitae spiritualis moderatorem habuit. Ex tunc Dei Serva impensius vitae orationis vacavit et, post aliquos dies recessus spiritualis, die 19 mensis Martii eiusdem anni, postulavit ut, “coelibatum apostolicum” servans, in Opere Dei admittere-

tur. Ipsa bene intellexit se a Deo vocari ut Ecclesiae Sanctae serviret per laborem amore peractum et per apostolatam in ordinariae vitae adiunctis.

Sanctus Iosephmaria munera eidem concredidit moderandi quaedam Operis Dei incepta evangelizationis Matriti et Bilbai. Mense Octobri anno 1947 Guadalupe in Universitatem rediit, ut doctoratum per investigationis in Chemia adipisceretur. Exeunte vero anno 1949 ab ea quaesitum est an parata esset ad sese in Mexicum transferendam, ut ibi inchoaret actuositatem apostolicam Operis Dei.

Novo huic muneri Guadalupe cum fiducia et animi ardore sese paravit et die 5 mensis Martii anno 1950 cum duabus aliis Operis Dei mulieribus iter inivit Mexicopolim, ubi, mense Aprili eiusdem anni, ipsae domum paraverunt mulieribus Universitatis alumnis hospitio recipiendis, quae alumnae memoria recolunt humanitatem et deditioem quibus Serva Dei christianam formationem eisdem impertiri curabat. Cum ipsis enim in pauperrimis suburbiis catechesim pueris tradebat et aegrotis opitulabatur per erraticum quoddam valetudinarium, cui adiutricem operam conferebat Servae Dei amica, quae medici professionem exercebat.

Communi consilio cum Episcopo Tacambarensi promovendis puellis rusticis illius regionis in sociali consortione impense incubuit, curavitque ut ipsae discerent artem quamdam operosam et litterarum ignorantiam debellarent. Vehicula quaecumque adhibens prout ei in promptu erant, in loca dissita se conferebat ut familias inviseret illarum puellarum, mira fortitudine pericula ac difficultates obiens. Cum affectu et patientia magna, iis puellis impertiebatur formationem fundamentalem et humanam et christianam. Hae apostolicae actuositates cito in alias Mexicanae Rei Publicae civitates propagatae sunt. Anno 1952 Guadalupe adiutricem contulit operam ineundis apostolicis inceptis in vetere quodam fundo dicto Montefalco, qui magno cum sacrificio et obtenta multorum cooperatione conversus est in domum pro recessibus spiritualibus complectentem quoque scholam cum agris colendis necnon institutum formationis professionalis atque alphabeticae institutionis.

Anno 1956 Dei Serva vocata est ut Romam rediret ad adiutricem operam praestandam sancto Iosephmariae in moderamine apostolatus mulierum Operis Dei. Paucis vero post mensibus Guadalupe gravi cordis aegritudine laboravit, cuius causa, mense Iulio anno 1957, ipsa subire debuit periculosam chirurgicam sectionem. Ab anno 1958 habitavit Matriti, in Hispania, ubi denuo docuit in lycaeo ac deinde in Schola Mulieribus Peritis Industrialibus

efformandis. Anno 1965 Guadalupe adepta est doctoratum pervestigationis in Chemia et quidem plenis votis atque addito praemio pro thesi doctorali. Aegra valetudine non obstante, Dei Serva apostolicae actuositati cum puellis sollerter et ardenti animo operam dare perrexit et institutum studiorum de scientiis domesticis necnon alia incepta moderata est.

Ab anno 1970 Dei Servae cardiopatia in peius vertere coepit et die 1 mensis Iulii anno 1975 chirurgicam sectionem valde periculosam subire debuit; dum convalescebat subitanea supervenit crisis, et, die 16 eiusdem mensis et anni, Beatissimae Virgini Mariae de Monte Carmelo dicata, animam Deo piissime reddidit.

Eminent in Dei Serva gaudium quod contagionis instar aliis transmittabat, fortitudo ut ardua quaeque oppeteret, christianus optimismus in difficilibus adiunctis et sui donum ad alios. Fides eius theologalis elucebat praesertim in amore erga Sanctissimam Eucharistiam et in laeta acceptance voluntatis Dei. Spem colebat annorum decursu temperatam et heroice caritatem exercuit erga Deum et erga proximum. Pietatis exercitia devote colebat et frequenter coram tabernaculo orabat. Divina gratia ducta, ad harmonicam vitae unitatem pervenit et Deo offerebat diversa officia suae vitae quotidianae. Magno affectu Beatissimam Virginem Mariam alloquebatur eamque invocabat praesertim sub titulo de Guadalupe.

Sollicitam se exhibebat erga aliorum necessitates et eadem urbanitate ac comitate erga omnes se gerebat, nempe erga mulieres Universitatis alumnas, puellas rusticas, alumnas scholarum in quibus docuit et amicas.

Parata semper fuit ad agendum in aliorum utilitatem et ad oboediendum. Quamquam multis ornabatur qualitatibus et humanis et professionalibus, numquam tamen se iactavit, immo parata erat ad serviendum aliis et humiliora munera suscipere quaerebat. Sobrie admodum vixit et laeto animo accepit privationes quas frequenter passa est cum apostolica incepta in nova aliqua civitate inchoabat. Tenaciter munera sibi commissa perficiebat et subsicivis temporibus utiliter utebatur, manens tamen semper affabilis et parata ad alios adiuvandos. Cum Servae Dei salus infirma evenit ipsa perseveranter munera sua implere perrexit.

Circa Servae Dei vitam, virtutes ac sanctitatis famam, apud Curiam Archidioecesis Matritensis Inquisitio dioecesana instructa est a die 18 mensis Novembris anno 2001 et clausa die 18 mensis Martii anno 2005; eius iuridica validitas ab hac Congregatione de Causis Sanctorum per Decretum diei 17

mensis Februarii anno 2006 approbata est. Exarata *Positione*, disceptatum est consuetas secundum normas an Serva Dei virtutes heroum in modum exercuisset. Die 7 mensis Iunii anno 2016, positivo cum exitu, Peculiaris Congressus Consultorum Theologorum locum habuit. Patres Cardinales et Episcopi Ordinaria in Sessione diei 2 mensis Maii anno 2017 congregati, me Card. Angelo Amato moderante, Servam Dei heroicum in gradum virtutes theologales, cardinales et adnexas exercuisse agnoverunt.

Facta de hisce omnibus Summo Pontifici Francisco accurata relatione ab infrascripto Cardinali Praefecto, Beatissimus Pater, accipiens rataque habens Congregationis de Causis Sanctorum vota, hodierna die declaravit: *Constare de virtutibus theologalibus Fide, Spe et Caritate tum in Deum tum in proximum, necnon de cardinalibus Prudentia, Iustitia, Temperantia, Fortitudine, iisque adnexis in gradu heroico, Servae Dei Mariae Guadalupe Ortiz de Landázuri y Fernández de Heredia, Christifidelis Laicae Praelaturae Sanctae Crucis et Operis Dei, in casu et ad effectum de quo agitur.*

Hoc autem decretum publici iuris fieri et in acta Congregationis de Causis Sanctorum Summus Pontifex referri mandavit.

Datum Romae, die 4 mensis Maii, a.D. 2017.

ANGELUS CARD. AMATO, S.D.B.
Praefectus

L. ☒ S.

☒ MARCELLUS BARTOLUCCI
Archiep. tit. Mevaniensis, *a Secretis*

VICENTINA

Beatificationis et Canonizationis Servae Dei Ioannae Meneghini, Fundatricis Congregationis Sororum Ursularum a Sacro Corde Mariae (1868-1918)

DECRETUM SUPER VIRTUTIBUS

«Si de gratiis et divinis afflatibus, quos a Domino accepi, loquar... numerus fere infinitus erit... Ipse vocavit me, qualibus amorosis illecebris ipsum meam vocationem ostendisse profiteri nequeo. Perduxit me per semitas, de quibus nec animo mihi fingere potuissem, et omnia mihi concessit; voluit sane ut gratias eius manu tangerem».

Haec notae a Serva Dei Ioanna Meneghini suo spirituali patri scriptae efficaciter eius humilitatem describunt et eius interius iter compendiant. Modica originis, mitis ac humilis sua virtute Ioanna Domino omnino se consecravit, Christi vestigia sequens, qui Patris consilii fuit Servus, et Mariae, quae illud “*fiat*” dixit.

Serva Dei die 23 mensis Maii anno 1868 intempesta nocte in stabulo Bauzani Vicentini nata est ex pastoribus nativis Altae Planitiae Septem Communium, quae politicis quaestionibus inclusae sunt in finibus Tirolensium sub ditone Imperii Austriaci. Illis diebus eius parentes postquam cum grege in planitie Vicentina hiemaverant, reditus per viam erant.

Tres amplius post annos Ioanna propinquis Baggio, qui Bregantiae vitam degebant, commissa est ibique totam per vitam mansit. In illo parvo pago magna erat auctoritas spiritualis ac culturalis trium fratrum sacerdotum Scotton, qui clari erant suo studio contra doctrinas modernismi, qui illis annis magnarum mutationum et animorum contentionum diffundebatur. Serva Dei longe e parentalibus adfectibus, adhuc adulescens vehementi fidei in experientia perseveravit, quae singularem per relationem adfectivam cum Iesu exprimebatur, cui omnino cupiebat se consecrare.

Septimo decimo aetatis anno, iuvenis Meneghini viam consecrationis inter Sorores Magistras Sanctae Dorotheae aggressa est, quas tamen valetudinis causa cito relinquere debuit. Anno 1890 Bregantiae Societatem Sanctae Ursulae amplexa est, quae a Domino Andrea Scotton instituta erat, confestim superiorissa electa est. Sic eius vita consecrationis in mundo in-

cepit, sine domus suae et muneris derelictione, hanc autem rationem ipsa sensim intellexit suae vocationi plene haud satisfacere.

Post nonnullos annos in famulatu iuxta quasdam familias Bregantiae, anno 1898 fratres Scotton voluerunt ut operam suam uti moderatrix mulierum opificii ad sacras suppellectiles faciendas in eorum administratione et in officio ad expeditionem commentarii hebdomadalis, quod ab iis nomine *La Riscossa* editum erat, praestaret.

Illis in adiunctis iuvenes operarias cognovit, quibus animatrix et magistra facta est, et quasdam personas, quae ei auxilium praebuerunt ad eius vocationem efficiendam. Non defuerunt tamen etiam dolores et contumeliae.

Ioanna hac in opere per plus quam decem annos mansit, vi humilium et animi firmitudine mitium ex obiurgationibus alienam se facere et maxime propositum suum ad effectum perducere valuit. Anno 1905 auxilio quorundam sodalium Ursularum fundavit parvam scholam ad docendum in operibus pro puellis ac adolescentibus ut eadem ex destitutione, in qua vivebant, eriperentur, difficultates tanta vi aggrediendo, quam ipsa quoque explicare nequebat. Duos post annos, die 6 mensis Ianuarii anno 1907, cum parvam ac pauperam habitationem conduxisset, in silentio ac humilitate una cum aliis duobus mulieribus suam religiosam familiam instituit scilicet Sorores Ursulinas a Sacro Corde Mariae, secundum genus Regulae Sanctae Angelae Merici: “In vita communitaria vivere absolutam sui abnegationem per indefessum zelum pro animarum salute”, secundum Iesu exemplum et cum singulari deditone “pro salute et sanctificatione popularium feminarum coetus”.

Serva Dei, ut congruenter propositum inceptum viveret, vim e Sanctissimo Sacramento, quod honorabat et diutius adorabat, e constanti oratione, sua relatione cum Christo alta, qui illi erat “dulcis ac adorabilis sponsus”, exhauriebat.

Inchoatio istius nascentis religiosae familiae fuit causa benedictionis et tamen dolorum, enim propter amorem erga istam nascentem communitatem consororibus suis tantum tres post annos se coniungere potuit cum suum corpus debilitatum esset et valetudo graviter compromissa.

Sequentibus annis sollicitudinibus valde laboravit, enim initium primi belli mundialis partis domus militarem occupationem effecit, quae in annis summis afflictationibus exstructa erat et duxit etiam timorem ex illo loco

excedendi sine ulla spe alibi se recipiendi. Summa paupertas saeviebat nihilo minus consorores omnes caritatem exercuerunt erga unumquemque et maxime erga pauperiores et multas necessitates mulierum. Eius valetudo iam compromissa evasit, et praesertim iniuriae et contumeliae non defuerunt, quas Serva Dei a quibusdam ecclesiasticis viris accepit. Haec asperrimae fuerunt probationes, quas illa superare valuit tantum propter suam magnam fidem in Deum et firmam spem in divinam Providentiam, quae confugientes ad eam unquam derelinquit.

Quamvis illa adiuncta procellosa ac controversa fuerint Serva Dei semper fuit reverenter oboediens erga Domini ministros et in profunda communionem cum Ecclesia sine defectione sui vocationalis propositi. Lassitudine confecta et corpore consumpto ob morbum, quo iam ab annis laborabat, non dum quinquagesimo anno aetatis suae, die 2 mensis Martii anno 1918, a militari cappellano assessa et suis duodecim filiabus circumstantibus, Serva Dei ab hac mortali vita recessit ut ad ultimum aditum cum suo solo *Domino ac Sponso* Iesu converteret.

Fama sanctitatis perdurante a die 9 mensis Martii anno 1997 ad diem 24 mensis Octobris anno 1999 apud Curiam Ecclesiasticam Vicentinam Inquisitio dioecesana celebrata est, cuius iuridica validitas ab hac Congregatione de Causis Sanctorum per Decretum diei 16 mensis Iunii anno 2000 est approbata. Exarata *Positione*, disceptatum est secundum consuetas normas an Serva Dei virtutes heroum in gradum exercuisset. Positivo cum exitu, die 17 mensis Septembris anno 2015, Theologorum Peculiaris Congressus Consultorum habitus est. Patres Cardinales et Episcopi Ordinaria in Sessione diei 4 mensis Aprilis anno 2017, me Angelo Cardinale Amato praesidente, agnoverunt Servam Dei virtutes theologales, cardinales et adnexas heroicorum in gradum exercuisse.

Facta demum de hisce omnibus rebus Summo Pontifici Francisco per subscriptum Cardinalem Praefectum accurata relatione, Sanctitas Sua, vota Congregationis de Causis Sanctorum excipiens rataque habens, hodierno die declaravit: *Constare de virtutibus theologalibus Fide, Spe et Caritate tum in Deum tum in proximum, necnon de cardinalibus Prudentia, Iustitia, Temperantia et Fortitudine, iisque adnexis, in gradu heroico, Servae Dei Ioannae Meneghini, Fundatricis Congregationis Sororum Ursularum a Sacro Corde Mariae, in casu et ad effectum de quo agitur.*

Hoc autem decretum publici iuris fieri et in acta Congregationis de Causis Sanctorum Summus Pontifex referri mandavit.

Datum Romae, die 4 mensis Maii, a.D. 2017.

ANGELUS CARD. AMATO, S.D.B.
Praefectus

L. ☩ S.

☩ MARCELLUS BARTOLUCCI
Archiep. tit. Mevaniensis, *a Secretis*

ROMANA

**Beatificationis et Canonizationis Servi Dei Francisci Xaverii Nguyễn Van Thuân
Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalis (1928-2002)**

DECRETUM SUPER VIRTUTIBUS

«Nisi granum frumenti cadens in terram mortuum fuerit, ipsum solum manet; si autem mortuum fuerit, multum fructum affert» (Io 12, 24).

Concidere et mori non est ergo solum via ut fructum quisquam ferat, sed etiam ut eius vita servetur, scilicet ut vivere pergat! Hoc mandatum a Servo Dei Francisco Xaverio Nguyễn Van Thuân susceptum iter vitae eius efficaciter significat.

Servus Dei die 17 mensis Aprilis anno 1928 in urbe Huensi in Vietnamia natus est. Originem ducebat martyrurum ex familia. Eius Maiores inter annum 1698 et annum 1885 multas persecutiones passi sunt. Proavus paternus ei tradebat quinto decimo anno aetatis suae cotidie pedibus plus quam triginta chilometra percurrisset ut patri suo, in carcere propter eius fidem christianam, oryzae et salis aliquantulum suppeditaret. Eius avia omni vespere rosarii preces pro sacerdotibus persolvebat. Litterarum omnino erat nescia. Eius mater Elisabetha eum christiane instituit.

Iam a pueritia parvulus Servus Dei tres Sanctos ad exemplum sibi elegit, scilicet Sanctam Teresiam Lexoviensem, a qua didicit *viam spiritualis infantiae*, Sanctum Ioannem Mariam Vianney, a quo didicit humilitatem, patientiam et virtutem tenacis intentionis, et denique Sanctum Franciscum Xaverium, Asiae magnum apostolum, a quo didicit animi aequitatem tam in propitiis quam in infelicibus exitibus.

Servus Dei cito vocationem ad sacerdotium percepit, qua re philosophica et theologica studia incepit. Die 11 mensis Iunii anno 1953 sacro ordine auctus est. Romae studia sua perfecit et anno 1959 Iuris Canonici doctor renunciatus est.

Rediit in Vietnamiam ubi ministerium munere fungens professoris et deinde rectoris Seminarii exercuit. Postea nominatus est vicarius generalis et episcopus Nhatrangensis, atque consecrationem die 24 mensis Iunii anno 1967 suscepit. Sententiam suam episcopalem sibi delegit verbis: *Gaudium et Spes*.

Eius navitas in dioecesi Nhatrangensi fuit actuosa et copiosissimos fructus protulit: etenim alumni Seminarii Maioris, qui olim erant 42, ad 147 octo annis auxerunt, alumni autem Seminarii Minoris, qui erant 200 ad 500 creverunt. Sua in dioecesi primum illi consociationi v.d. *Cursillos de Cristianidad* et deinde *Operi Mariae* favit, sumens spiritualitatem charismatis unitatis istius postremi, excitavit in dioecesi iter renovationis tam singularum personarum quam totius communitatis.

Illo tempore Communismi sectatores in quasdam civitates Vietnamiae meridianaе irruerunt ut earundem, inter quas erat etiam civitas Nhatrangensis, potirentur. Opera apostolatus iuvenis episcopi tamen sine limitationibus perrexit.

A Summo Pontifice Paulo VI die 24 mensis Aprilis anno 1975 nominatus est Archiepiscopus Coadiutor Saigonensis, quae archidioecesis insequenti anno mutavit nomen in Hochiminhopolitanam. Memorandum est etiam in Vietnamia Servum Dei praesidem fuisse Commissionis Episcopalis de Communicationibus Socialibus (1967-1970) et praesidem Commissionis ad Incrementum (1971-1975). Romae ei munus consultoris Pontificii Consilii pro Laicis commissum est (1971-1978).

Tamen rerum potitis Communismi sectatoribus, ipse deprehensus est ficto crimine "*conspirationis cum Vaticano et cum imperialisticis nationibus*". Erat illa die 15 mensis Augusti anno 1975 in sollemnitate Beatae Mariae Virginis in caelum Assumptae. Talari induebat veste, cuius in sinu rosarium custodiebat. In carcere tredecim per annos, quorum novem in segregazione, usque ad diem 21 mensis Novembris anno 1988 degit. Conatus est captivitatem suam vivere "*amore implendam*". Iam a mense Octobri quosdam nuntios incepit scribere suae christianae communitati. Quang, qui puer erat septem annorum aetatis, ei furtim comparabat chartas et postea nuntios reducebat domum ubi eius fratres et sorores sua manu transcribebant eos, ut inter fideles diffunderentur. Sic ortus est liber cuius titulus est: *Iter spei*. Simili modo et anno 1980 evenit cum in relegatione in pago *Giangxà*, septentrionali in Vietnamia, nocte et secreto scripsit secundum librum cuius titulus est: *Iter spei secundum Dei Verbum et secundum Concilium Vaticanum II*; iis secutus est et tertius liber sub titulo *Peregrini spei itineris*.

In vinculis relatus est in territorium suae primae dioecesis Nhatrangensis. Carceres haud procul erant ab episcopio et haec ei terribilis fuit experientia. Passus est extrema tempora cum navali itinere una cum mille

et quingentis captivis esurientibus et desperatis traductus est. Deinde cum in campo pro captivis rursus educandis loci *Vinh-Quang* in montibus una cum aliis ducentis quinquaginta captivis relegatus est.

Secuta est longa segregatio. In carcere Bibliam secum ferre ac detinere prohibitus est. Qua re chartacea fragmenta collegit quibus confecit quasi libellum in quo plus quam trecentae sententiae Evangelii referebantur. Hoc Evangelium fuit eius cotidianum libellum, a quo vim hauriebat. Eucharistiae celebratio autem fuit culmen uniuscuiusque diei. Missam celebrabat super manus palma, adhibens vini tres guttas, aquae autem singulam. In carcere quasdam parvulas communitates christianas constituere potuit, quae congregabantur ut simul orarent et ut Eucharistiam celebrarent. Nocte cum fieri poterat vigiliis pro eucharistica adoratione apparabat.

Eius habitus levitatis, patientiae et amoris erga proximum adeo commovebat custodes ut principes ab eo peterent ut milites sermones, quos diffuse loquebatur, edoceret. Sic custodes facti sunt eius discipuli. Postea ipse dixit quod tempore captivitatis omnia regebantur ab amore in Iesum crucifixum ac derelictum.

In montibus loci *Vinh Phù* in carcere *Vinh Quang* a custode petivit ut sibi liceret frustulum ligneum crucis ad instar secare. Alio in carcere a custode petivit ut filum metallicum sibi ministraret, ille tamen exterritus est, pavens ne se occideret, ei tamen ostendit suum desiderium conficiendi catellam ad suam crucem sustinendam. Tres post dies custos ei necessaria suppeditavit. Abhinc illa crux et illa catella eum semper comitatae sunt.

Summus Pontifex Benedictus XVI sollemniter obsequium Servo Dei contulit suas per litteras encyclicas *Spe salvi*, quibus eum indicavit ut exemplum in oratione maxime cum summa in desperatione versari videbatur, adeo ut nulla explicatio praesentiat. Haec fuit Servi Dei condicio in diuturnissimis captivitatis annis, in quibus tamen «auscultatio Dei et colloquium cum eo evenit vis augescens spei, quae post liberationem fecit ut omnibus hominibus mundi esset testimonium spei, illius magnae spei, quae etiam solitudinis in noctibus umquam defuerat» (*Spe salvi*, n. 32).

Fidei, spei et caritatis Servi Dei testimonium, quod cotidie humilitate ac modestia effundetur, calcar est ad omnium sanctitatem, quae in Dei fidelitate ac in mutuo auxilio in itinere spirituali suam praecipuam significationem invenit.

Die 21 mensis Novembris anno 1988 liberatus est, in festo Praesentationis Mariae in templo. Libertate adepta, socius Commissionis Catholicae Internationalis pro Migrationibus nominatus est et postea praesidis vicarius Pontificii Consilii de Iustitia et Pace. Die 24 mensis Iunii anno 1998 factus est praeses eiusdem Pontificii Consilii. Munus suum studio ac prudentia explevit. Servus Dei, singulari ingenio praeditus, expedito sermone tam in orando quam in scribendo exornabatur, quamquam stricto sensu vir litteratus vel scriptor non esset. Eius vocatio fuit pastoris animarum, qui omnes suas vires pro bono Ecclesiae, pacis et iustitiae profudit. Exercitia spiritualia Sancto Ioanni Paulo II et Romanae Curiae anno 2000, magno suo honore, contionatus est, auditorio illi suam gravem experientiam, quam in carcere vixerat, communicavit. Ab ipso Summo Pontifice Ioanne Paulo II in consistorio diei 21 mensis Februarii anno 2001 Cardinalis titulo diaconali Sanctae Mariae de Scala creatus est. Idem Pontifex a Servo Dei expetivit ut *Compendium Socialis Doctrinae Ecclesiae* appareret: Cardinalis Van Thuân Commissionem ad studia sibi commissa constituit, congregationibus assidue ipse interfuit, easdem excitavit confirmavitque. Sua lenitate ac sapientia operam dedit ut morae et asperitates in itinere studiorum superarentur, quae vero magis quam praevisum erat, dilatae sunt. Tamen, quamvis textus fere expletus esset, ante suam mortem desideratissimum *Compendium* editum conspiciere nequit. Aeque animo, post longum morbum, die 16 mensis Septembris anno 2002, magna ac stabili fama sanctitatis circumfusus, e vita excessit.

Die 22 mensis Octobris anno 2010 Causa beatificationis et canonizationis apud Apostolicum Lateranense Palatium aperta est. Die 5 mensis Iulii anno 2013 Inquisitio dioecesana clausa est, cuius iuridica validitas ab hac Congregatione de Causis Sanctorum per Decretum diei 22 mensis Novembris anno 2013 est approbata. Exarata *Positione*, disceptatum est, consuetas secundum normas, an Servus Dei virtutes heroum in modum exercuisset. Die 13 mensis Decembris anno 2016, positivo cum exitu, Peculiaris Congressus Theologorum habitus est. Patres Cardinales et Episcopi Ordinaria in Sessione die 2 mensis Maii anno 2017 congregati, me Angelo Cardinale Amato praesidente, Servum Dei heroicum in gradum virtutes theologales, cardinales et adnexas exercuisse agnoverunt.

Facta demum de hisce omnibus rebus Summo Pontifici Francisco per subscriptum Cardinalem Praefectum accurata relatione, Sanctitas Sua, vota

Congregationis de Causis Sanctorum excipiens rataque habens, hodierno die declaravit: *Constare de virtutibus theologalibus Fide, Spe et Caritate tum in Deum tum in proximum, necnon de cardinalibus Prudentia, Iustitia, Temperantia et Fortitudine, iisque adnexis, in gradu heroico, Servi Dei Francisci Xaverii Nguyễn Van Thuân, Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalis, in casu et ad effectum de quo agitur.*

Hoc autem decretum publici iuris fieri et in acta Congregationis de Causis Sanctorum Summus Pontifex referri mandavit.

Datum Romae, die 4 mensis Maii a.D. 2017.

ANGELUS CARD. AMATO, S.D.B.
Praefectus

L. ☩ S.

☩ MARCELLUS BARTOLUCCI
Archiep. tit. Mevaniensis, *a Secretis*